

Вилхелм Хауф

Стийнфолската пещера
(Шотландска легенда)

Преди много години на един скалист шотландски остров в разбиранство и сговор живеели двама рибари. И двамата не били семейни, нямали роднини и се изхранвали от общата си работа, в която имали различен дял. С напредването на възрастта станали съвсем близки, но на външен вид и характер си приличали колкото орелът и тюленът.

Каспар Щрумф бил нисък и закръглен, със здраво и пълно като месечина лице и добродушни засмени очи, които, изглежда, не знаели ядове и грижи. Той бил не само дебел, но и отпуснат и мързелив, затова на него се падала къщната работа – готвел и печел хляб, плетял мрежи за риболов и за продажба, а също поемал основната част от грижите за малката им нива.

Другарят му бил точно неговата противоположност – дълъг и слаб, с дързък орлов нос и остър поглед, сред всички рибари той бил най-деен и същевременно най-голям късметлия; най-изобретателен в събирането на яйца и птичи пух от скалите и островите и най-работен на полето. В същото време му се носела славата на най-алчния търговец на пазара в Кирхвал, но тъй като стоката му била хубава и не прибягвал към измама, всеки обичал да купува от него. Така Уилм Фалке (както го наричали земляците му) и Каспар Щрумф, с когото той въпреки алчността си делил с готовност трудно изкараната си печалба, имали винаги не само добра храна, но и били на път да се замогнат.

Ала алчната същност на Фалке не се стремяла само към заможност. Той желаел да стане богат, много богат. Но бързо разбрал, че с труд мъчно се трупа имане и стигнал до убеждението, че му трябва някаква щастлива случайност, за да го спечели по необикновен начин. Веднъж възприета от ненаситния му дух, тази мисъл го завладяла напълно и той започнал да я обсъжда с Каспар Щрумф като нещо сигурно.

А Каспар, за който всичко казано от Фалке важало като Евангелието, разказал за това на съседите и скоро се разпространил слухът, че за да се сдобие със злато, Уилм Фалке или вече е сключил съюз с дявола, или най-малкото е получил някакво подобно обещание от графа на преизподнята.

В началото той се надсмивал над подобна мълва, но постепенно мисълта за дух, който може да му каже къде има съкровище, започнала да му харесва и вече не противоречал на земляците си, щом захванели да го занасят. Пак си гледал работата, но не така усърдно както преди и често пропилявал голяма част от времето си, прекарвано по-рано в риболов или в някоя друга полезна работа, в безцелно дирене на някакво приключение, от което да забогатее отведнъж.

Но за нещастие един ден, както си седял на самотния бряг, вперил изпълнен със смътна надежда поглед в развълнуваното море, сякаш оттам трябвало да излезе големият му късмет, една огромна вълна дотъркаляла в краката му сред купища водорасли и камъчета една жълта топчица – топчица от злато.

Уилм стоял като омагьосан – помислил си, че надеждите му не са били напразни мечти, че морето го дарява със злато, хубаво чисто злато, вероятно остатък от тежко кюлче, което вълните на дъното били оформили до топче, голямо колкото куршум на кремъклийка. И му станало ясно, че преди много години на този бряг се е разбил богато натоварен кораб и че именно на него е отредено да извади заровените в морските недра съкровища. От този миг нататък това се превърнало в негов единствен стремеж.

За да не попаднат други на следа от разкритието му, Фалке криел старателно дори от приятеля си находката и занемарил всичко друго: ден и нощ прекарвал на брега, където не ловял риба с мрежата си, а ровел за злато с една самоделно направена лопата.

Но се сдобил само с бедност, защото вече не печелел пари, а вялите усилия на Каспар не били достатъчни, за да се издържат двамата приятели. В търсене на голямо имане се стопило не само намереното злато, а постепенно и цялото имущество на ергените. Но както по-рано Щрумф мълчаливо приемал Фалке да се грижи за прехраната му, така сега мълчаливо и безропотно търпял безсмислената му дейност, която го лишавала от нея. И именно мекушавото търпение на приятеля му още повече насърчавало Фалке да продължава с неуморното търсене на богатство.

Имало обаче и друго, което го правело още по-деен: само щом легнал да си почине и се унесял в дрямка, чувал как някой му нашепва много ясно една дума. Струвало му се, че всеки път била една и съща, но все не успявал да я запомни. Не знаел какво би могло да е общото между толкова странно обстоятелство с неговите мечти, но душевен мир като неговия бил склонен да се повлияе от всичко, затова тази тайнствено нашепвана дума подсилила вярата му, че му е отредено голямо щастие, което мислел, че ще открие единствено в купчина жълтици.

Един ден, както си седял на брега, на който намерил златното кюлче, го връхлетяла толкова силна буря, че се видял принуден да потърси убежище в една близка пещера.

Тази пещера, известна на местните хора като стийнфолската, представлявала дълъг подземен проход, който от двете си страни е отворен

към морето и пропуска безпрепятствено вълните, затова те, разпенени и ревящи, неспирно проникват в него.

В пещерата можело да се влезе само откъм едната ѝ страна, по-точно, от един процеп отгоре. Но освен храбри дечурлига рядко някой се осмелявал да проникне вътре, защото към опасностите на самото място се прибавяла славата му на свърталище на духове.

Уилм с мъка зализал надолу и щом стигнал на дванайсет стъпки под земята, седнал на един, издаден напред и заслонен от скала, камък. Там, с бучащите вълни под краката и бушуващата виелица над главата, той потънал в обичайните си мисли, а именно мислите за разбития кораб и предположенията му, свързани с него. Защото въпреки усилията си дори от най-старите си съселани не успял да научи нещо за разбит на това място съд. Колко време седял така, сам не разбрал, но когато най-сетне се събудил от мечтанията си, открил, че бурята е преминала.

Точно тръгнал да излиза, когато дочул глас, който идел откъм дълбините. В ушите му отекнала съвсем ясно думата „Кар-ми-лан“. Подсочил, целият настръхнал от ужас, и се взрял в празната бездна.

– Мили Боже – възкликнал, – това е думата, която ме преследва насън! О, небеса, какво ли може да значи?

– Кармилан! – повторно стигнало до него стенанието откъм дъното на пещерата, когато изваждал крака си от процепа, и той побягнал към колибата си като подплашена сърна.

Но изобщо не изгубил ума и дума от страх, а само се постреснал, защото му дошло съвсем изневиделица, а и алчността му била твърде голяма, за да може една привидна опасност да го спре да следва рискования път, по който бил поел.

Веднъж, когато на лунна светлина ровел с лопатата си за съкровища на морския бряг на другата страна на пещерата Стийнфол, ненадейно закачил нещо. Задърпал го с всички сили, но тежката маса не помръдвала. В същото време излязъл вятър, тъмни облаци покрили небето, лодката силно се разклатила и заплашвала да се обърне. Но той не се отказал, а продължил да дърпа с въже, докато съпротивлението изчезнало. Тъй като не усещал вече никаква тежест, си помислил, че въжетото се е скъсало. Но тъкмо преди облациите да затулят луната, на повърхността излязла черна обла маса и се чула думата, която го преследвала: „Кармилан!“ Уилм бързо се устремил да я хване, но само като протегнал ръка, тя изчезнала в тъмнината, а задаващата се буря го принудила да се подслони под близките скали.

Тук той заспал изтощен, за да изтърпи в съня си бича на

необузданата си фантазия, която го заставила да изживее наново преживените през деня мъчения, причинени от неотменния му ламтеж за богатство.

Когато Фалке се събудил, първите лъчи на изгряващото слънце падали върху вече спокойната огледална морска повърхност. И тъкмо се канел да се измъкне и да се заеме с обичайната си работа, когато в далечината забелязал, че нещо се задава насреща му. Бързо разпознал, че е лодка с човек в нея. Но това, което предизвикало голямо учудване в него, било, че превозното средство се придвижвало без платна и весла; носът му бил насочен към брега и седящата вътре фигура, както изглеждало, даже не докосвала рула, макар че имало такъв. Лодката приближавала все повече, докато накрая спряла до тази на Уилм. Фигурата се оказала дребно съсухрено човече, облечено в жълта ленена дреха и вирната червена нощна шапчица, което седяло неподвижно като мумия със затворени очи.

След като Уилм напразно му извикал и го побутнал, понечил да завърже за лодката му въже и да го изтегли, човечето отворило очи и се размърдало така заплашително, че и най-смелият рибар щял да изтръпне от ужас.

– Къде съм? – попитало на холандски след дълбока въздишка то.

Фалк, който от холандските ловци на херинга бил понаучил нещичко от езика им, му назовал името на острова и го попитал кой е и какво го води насам.

– Идвам да понагледам „Кармилан“.

– „Кармилан“? За Бога! Какво е това! – извикал алчният рибар.

– Не давам отговор на въпроси, които ми се задават по този начин – отвърнало човечето със страх.

– Но – възкликнал Фалке, – какво е „Кармилан“?

– „Кармилан“ сега не е нищо, но на времето беше хубав кораб, на товарен с повече злато от който да е било друг.

– Къде се е разбил и кога?

– Станало е преди сто години; къде – не знам точно. Идвам да търся мястото и да извадя изгубеното злато. Ако ми помогнеш, ще си поделим намереното.

– Готов съм на това с цялото си сърце, само ми кажи какво трябва да сторя?

– Иска се смелост за това, което трябва да сториш. Точно в полунощ трябва да се отправиш към най-дивата и пуста част на острова. Ще водиш със себе си една крава, ще я заколиш и ще накараш някой да те

увие в одраната ѝ кожа. Придружителят ти трябва после да те положи на земята и да те остави сам. Преди да удари един часа, ще научиш къде се намират съкровищата от „Кармилан“.

– На тази поляна синът на стария Енгрол погуби душата и тялото си! – викнал ужасен Уилм. – Ти си злият дух – продължил той, като се отдалечавал от него с енергично гребане. – Върви в ада! Не искам да имам вземане-даване с теб!

Човечето започнало да скърца със зъби, да ругае, да кълне, но рибарят хванал здраво греблата и не го чувал, а скоро, щом свърнал зад една скала, не го и виждал повече.

Но откритието, че злият дух се опитал да се възползва от алчността му и да го примами със злато, не отворило очите на заслепения рибар, напротив, той мислел, че ще може да се възползва от чутото от жълтото човече, без да се поддаде на злото.

И като продължавал да търси злато по пустите крайбрежия, загърбил благополучието, което му осигурявали богатият улов и другите средства за препитание, към които по-рано насочвал старанието си, и заедно с приятеля си затъвал от ден на ден във все по-голяма бедност, докато най-накрая започнал трудно да посреща и най-насъщните си нужди.

И макар че затрудненията им трябвало да се препишат единствено на твърдоглавието и порочния ламтеж на Фалке, а изхранването на двамата да паднало само на плещите на Каспар Щрумф, той нито веднъж не отправил упрек към приятеля си. Засвидетелствал все същото покорство и доверие към превъзходящия го по разум Фалке както по времето, когато всички негови начинания били успешни. Това обстоятелство значително утежнявало страданията на Фалке, но го насърчавало в търсенето на злато, защото се надявал по този начин да възмезди приятеля си за лишенията.

А дяволското нашепване на думата „Кармилан“ продължавала да го преследва в съня му; накратко, нуждата, измамените надежди и алчността го подтикнали към някакъв вид лудост. Фалке решил да последва съвета на човечето, макар от старата легенда добре да знаел, че така се обричал на силите на мрака.

Възраженията на Каспар не достигали до ушите на Фалке, а горещите му молби да се откаже от отчаяното си начинание го правели само по-груб. И в края на краищата добродушният слабохарактерен човечец склонил да го придружи и да му помогне да изпълни плана си.

Сърцата и на двамата се свили от мъка, когато завързали едно въже

около рогата на последното си имане – една хубава крава. Били я отгледали от теле и все се отказвали да я продадат, защото душа не им давала да я видят в чужди ръце.

Но злият дух, който омагьосал Уилм, задушил всички хубави чувства у него и Каспар не знаел как да му се противопостави.

Било през септември и дългите нощи на шотландската зима били започнали. Суровият вечерен вятър с мъка търкалял тежките тъмни облаци и ги трупал като айсберги по Малщром I. Плътна сянка пълзяла по клисурите между планината и влажните торфени блата, а мътните корита на реките зеели черни и страховити като пъклени бездни.

Фалке вървял напред, а Каспар го следвал, изтръпнал от собствена си смелост. Очите му се пълнели със сълзи, само като видел как бедното животно, доверчиво и не подозирайки нищо, върви към близката си смърт, надвиснала над него от ръката, която го хранела доскоро.

С бърз ход се добрали до тесен блатист планински дол, тук-там обрасъл с мъх и бурени, осеян с големи камъни и обграден от непристъпни планини, чиито върхове се губели в сивата мъгла и рядко някой дръзвал да ги изкачи.

Като залитали заради блатистата прогизнала почва, двамата се добрали до голям камък наред ливадата, откъдето с крясъци излетял подпласен орел. Горката крава измучала глухо, сякаш усетила страховитостта на мястото и предстоящата си участ, а Каспар се извърнал настрана, за да избърше бликналите си сълзи. Погледнал надолу през процепа в скалата, от който били додрапали и откъдето се дочувал далечният морски прибой, а после вдигнал очи към върховете, където се били струпали катраненочерни облаци и от време на време се разнасял глух тътен.

Когато се извърнал отново към Уилм, той вече бил завързал бедната крава за камъка и стоял с вдигната брадва, готов всеки момент да убие хрисимото добиче. Това му дошло в повече – не го очаквал, когато се решил да се подчини на волята на приятеля си; той закършил ръце и се хвърлил пред него на колене:

– За Бога, Уилм Фалке! – викнал му той с отчаян глас. – Пощади себе си, пощади кравата! Пощади себе си и мен! Пощади душата си! Живота си! И ако си решил така да изпиташ Господ, изчакай до утре и по-добре пожертвай някое друго животно, а не любимата ни крава.

– Каспар, да не си полудял? – креснал не на себе си Уилм, все още с вдигната брадва в ръце. – Да пощадя кравата и да умра от глад?

– Няма да умреш от глад – отвърнал решително Каспар. – Докато имам ръце, няма да умреш от глад. Ще се трудя за теб от сутрин до

вечер. Само не вкарвай душата си в грях и остави добичето да живее!

– Тогава вземи брадвата и ми разреши главата – викнал Фалке с отчаян глас. – Няма да мръдна от това място, докато не получа това, което искам. – Можеш ли да ми извадиш съкровищата на „Кармилан“? Могат ли ръцете ти да създадат повече от мизерни условия за живот? Не, но могат поне да прекратят мъките ми – хайде, нека аз бъда жертвата.

– Уилм, убий кравата, убий мен! Нищо не ме интересува, вълнува ме само блаженството на душата ти! Та това тук е древно шотландско оброчище и жертвата, която ще принесеш, ще отиде при тъмните сили.

– Не знам нищо подобно – отвърнал Фалке с див смях на човек, нехаещ за всичко, което може да попречи на намеренията му. – Ти си луд, Каспар, подлудяваш и мен! Но ето – продължил той, като захвърлил секирата и взел ножа от камъка, сякаш искал да се прободне, – запази кравата вместо мен!

За миг Каспар се озовал при него, грабнал брадвата, завъртял я над главата си и я стоварил с такава сила върху главата на любимото животно, че то в миг се смъкнало мъртво в краката на господаря си.

Светкавица, съпроводена от гръм, последвала бързото му действие и Фалке изгледал приятеля си така, както един голям мъж поглежда дете, извършило нещо, което той сам не би дръзнал. А Щрумф не изглеждал нито уплашен от гръмотевиците, нито поразен от смайването и вцепенението на приятеля си, а без да изрече и дума, се надвесил над кравата и започнал да ѝ дере кожата. След като се посвестил, Уилм се заел да му помага, но отвращението му от това, което вършел, било толкова явно, колкото предишният му копнеж да види жертвата довършена.

В това време облаците се стъпили и се извила буря. Гръмотевиците кънтели силно в планината и страховити светкавици се виели като змии около камъка и мъха на клисурата, докато вятърът, не достигнал още тези високи места, фучал бясно из доловете и крайбрежието.

И когато кожата най-сетне била смъкната, рибарите били мокри до кости. Разпрострели я на земята, Каспар увил в нея Фалке и го пристегнал здраво, както той му наредил. Едва когато сторил това, горкият човек нарушил дългото мълчание, изгледал жално заблудения си приятел и го попитал с разтреперан глас:

– Мога ли да сторя още нещо за теб, Уилм?

– Нищо повече – отвърнал другият. – Сполай ти!

– Сполай ти и на теб! – отвърнал Каспар. – Дано Бог е с теб и ти прости както аз ти прощавам.

Това били последните думи, които Уилм чул от него, защото в

следващите мигове той изчезнал в съгъстващата се тъма.

И в същия момент се разразила страховита ураганна буря, за каквато Уилм само бил слушал. Тя започнала със светкавица, която открила на Фалке не само планините и скалите наоколо, но и долината с разпененото море и разпръснатите в залива скалисти острови, между които му се сторило че съзира очертанятия на голям, невидан кораб без мачтата, който обаче в за миг отново изчезнал в мрака.

Гръмотевиците станали съвсем оглушителни; от планината започнали да се търкалят камъни и заплашвали да го смажат; дъждът се изливал на огромни талози така, че за кратко време тесният блатист дол бил заял от прилива и водата достигнала до раменете на Уилм, тъй като за щастие Каспар бил подпрял горната част на тялото му на една могилка, инак щял веднага да се удави. Водата се качвала все по-нагоре и колкото повече Уилм се напъгал да се освободи от опасното положение, в което се намирал, толкова по-здраво го стягала кожата. Напразно викал на Каспар – Каспар бил далече, далече. Не се осмелявал да се обърне за помощ към Господ, а го побивали тръпки при мисълта, че трябва да се примолви за спасение на силите, в чиято власт усещал, че е попаднал.

Водата навлиerala вече в ушите му, докосвала крайчеца на устните му.

– Господи, аз съм загубен! – извикал той, като виждал, че новият приток ще залее лицето му.

Тогава слухът му доловил шум, подобен на шума от близкочечаш водопад и – в миг водата спаднала и освободила устата му. Приливът си прокарал път през камънака и тъй като по същото време дъждът понамалял и гъстият мрак се поразсеял, отчаянието му го напуснало за малко и зърнал сякаш лъч надежда. Но макар да се чувствал изтощен като след борба за оцеляване и пламенно да желаел да бъде спасен от пленничеството си, целта, към която отчаяно се стремял, още не била постигната. Затова наред с изчезналата непосредствена опасност за живота в сърцето му отново се върнала алчността с всичките й фурии. Бил убеден, че за да постигне целта си в положението, в което се намирал, трябвало още да потърпи; затова си стоял кротко и тъй като бил премръзнал и изтощен, скоро изпаднал в дълбок сън.

Сигурно бил спал към два часа, когато един студен повей, минал през лицето му и шум на прииждащи морски вълни го изтръгнали от щастливото чувство на самозабрава. Небето отново се било свъсило; светкавица, подобна на тази, която довела първата буря, осветила още веднъж околността и на него му се сторило, че вижда отново

чуждоземния кораб, който сякаш висял на висока вълна точно пред стийнфолската стръмна пещера и после изведнъж пропаднал в бездната. Фалке все още се взирал в това чудо, тъй като морето било огряно от непрестанните светкавици, когато висок като планина воден смерч се надигнал откъм дола и го запратил с такава сила към скалите, че сам не знаел повече дали е жив или умрял.

Когато отново дошъл на себе си, времето се било оправило и небето било ясно. Но в далечината продължавало да святка. Фалке лежал ниско, в подножието на планината, която обгръщала дола, и се чувствал така разбит, че не бил в състояние да се помръдне. Чувал поутихналия шум на прибоя, а сред него долавял празнична музика, подобна на църковни песнопения. Тези звуци били толкова слаби в началото, че ги сметнал за измамни, но те се засилвали все повече; ставали все по-ясни и близки и накрая започнало да му се струва, че може да различи сред тях мелодията на един псалм, който бил слушал предишното лято на борда на един холандски кораб за улов на херинга.

Най-накрая започнал да различава и гласове и му се сторило, че чува дори думите на песента. Гласовете идели сега откъм дола и когато с мъка успял да се довлече до един камък, на който да положи главата си, наистина съзрял шествие от човешки фигури, от което идела музиката и което тъкмо се насочвало към него. По лицата на хората били изписани угриженост и страх, а от дрехите им сякаш капела вода. Те го доближили и песните спрели. Начело на шествието вървели музиканти, след тях идели моряци, а после крачел едър, силен мъж, облечен в старовремски, богато обшити със злато дрехи, с меч на хълбока и дълъг бамбуков бастун със златна топка в ръка. От лявата му страна вървяло негърче, което от време на време подавало на господаря си дълга лула, от която той смуквал по няколко пъти тържествено. Като дошъл пред Уилм, мъжът се изпънал като струна, а от двете му страни се наредили други, не така разкошно облечени мъже, но всички с лули в ръцете, макар на вид не така скъпоценни както тази, която носели за него. След тях запристъпвали други хора, предимно жени, някои от които носели деца на ръце или ги водели за ръка, ала всички облечени със скъпи, чуждоземни дрехи. Шествието завършвало с тъпа холандски матроси, на всеки от които устата била натъпкана с тютюн, а между зъбите си стискали кафяви лулички, които пушели в мрачно мълчание.

Рибарят гледал с ужас към странното сборище. Но очакването на това, което се надявал да се случи, го крепяло да не се разкрещи.

Те дълго време стояли така, струпани около него, а димът от лулите

им се издигал над тях като облак, сред който проблясвали звездите. Кръгът се стеснявал все повече около Уилм; пушенето ставало все по-усърдно и димът, който се издигал от устата и лулите – все по-плътен.

Фалке бил смел, безстрашен човек. Бил подготвен за свръхестествени явления, но като видял как тази огромна тълпа настъпва все повече към него, сякаш канейки се да го смаже, смелостта му се изпарила, гъсти капки пот избили по челото му и му се сторило, че ще умре от страх. Но представете си само ужаса му, когато, щом завъртял очите си настрана, точно до главата си съзрял жълтото човече. То било седнало като истукан – както при първата им среща, само дето държало лула в устата си, сякаш за подигравка на събралите се хора. В обзелия го смъртен страх Фалке извикал на водача им:

– В името на тези, на които служите, кой сте вие? И какво искате от мен?

Едрият мъж дръпнал три пъти от лулата, по-тържествено отпреди, после я подал на слугата си и отвърнал със страховит глас:

– Аз съм Алдрет Франц ван дер Свелдер, командир на кораба „Кармилан“ от Амстердам, който от Батавия на път към къщи се разби край този скалист бряг, така че всичко живо на него загина. Това са моите офицери, това – пътниците ми, а онези са отличните ми моряци, които се удавиха заедно с мен. Защо ни повика от домовете ни в морските дълбини? Защо наруши покоя ни?

– Искам да знам къде са съкровищата на „Кармилан“.

– На дъното на морето.

– Къде?

– В Стийнфолската пещера.

– Как да стигна до тях?

– Една гъска би се гмурнала в бездната за една херинга. Не чинят ли толкова и съкровищата на „Кармилан“?

– Колко от тях ще получа?

– Повече отколкото ще можеш да похарчиш.

Като чуло това, жълтото човече се ухилило, а цялото сборище се разсмяло високо.

– Свърши ли? – продължил капитанът.

– Да. Сполай ти!

– Сполай ти и довиждане! – отвърнал холандецът и се обърнал да си ходи. Музикантите отново оглавили шествието и се отдалечили в същия ред, в който били дошли, със същите тържествени песнопения, които с отдалечаването им ставали все по-тихи и неясни, докато накрая се

загубили напълно в шума на прибоа.

Сега Уилм напрегнал всичките си сили да се освободи от въжетата. Най-сетне успял да извади едната си ръка, отвързал ги с нея и се измъкнал от кожата.

Без да се озърне дори, той се завтекъл право към колибата си и намерил бедния Каспар да лежи проснат в безсъзнание на пода. Едва успял да го свести, а добрият човечец само като зърнал приятеля си от младини, когото не се надявал да види отново, се разридал от радост. Но този светъл лъч надежда се скрил бързо, само като чул какво отчаяно начинание бил намислил приятелят му този път.

– По-добре да се хвърля в ада, отколкото да гледам повече голите стени и цялата тази мизерия. Ако искаш, ме последвай, но аз така или иначе тръгвам.

Щом изрекъл това, Уилм грабнал един факел, огниво и въже и изхвъркнал навън. Каспар хукнал след него да го догони и бързал колкото можел, но го заварил вече застанал на скалата, до която преди време се бил защитил от бурята, готов да се спусне по въжето в черната бушуваща бездна. След като Каспар безуспешно се помъчил да разубеди обезумелия си приятел, тръгнал да слиза при него, но той му наредил да остане горе и да държи въжето. Единствено сляпата алчност давала смелост и сили на Фалке за огромното усилие, нужно да се спусне долу в пропастта и да се добере до издадената напред скала, под която вълните, черни и разпенени, се гонели с рев.

Той се огледал в трескаво очакване и най-после видял точно пред себе си нещо да блещука във водата. Сложил факела на камъка, хвърлил се във водата, уловил нещо тежко и го изтеглил горе. Било желязно ковчеже, пълно с жълтици. Фалке извикал на другаря си какво намерил, но не щял и да чуе молбите му да се задоволи с находката и да се покатери обратно горе. Мислел, че това е едва първият плод на упоритите му усилия. Хвърлил се отново във водата, но тогава от морето отекнал силен смях и Уилм Фалке изчезнал завинаги.

Каспар се прибрал сам вкъщи, но не бил вече същият човек. Необичайните сътресения, на които били подложени слабият му мозък и чувствителното му сърце, размътили разсъдъка му. Изоставил имота си и почнал да броди денем и нощем безцелно, втренчил безпамятен поглед пред себе си, жален и окайван от всичките си познати.

Един рибар разказвал, че през една бурна вечер на брега сред екипажа на „Кармилан“ познал Уилм Фалке. Същата нощ изчезнал Каспар Щрумф.

Търсили го къде ли не, но не могли да намерят от него и следа. Но преданието говори, че хора често го виждали застанал до Фалке сред екипажа на омагьосания кораб, който оттам насетне често се явявал при Стийнфолската пещера.

– Отдавна мина полунощ – рекъл студентът, щом младият златар привършил разказа си. – Сега вече не съществува опасност и на мен така ми се спи, че бих посъветвал всички да си легнем и да заспим спокойно.

– Не бих се решил, преди да стане два часа през нощта – отвърнал ловецът. – Нали поговорката гласи: „От единайсет до два е времето на крадците.“

– И аз съм на това мнение – отбелязал ковачът. – Защото ако някой си е наумил да ни посегне, няма по-удобно време от това след полунощ. Затова си мисля, че сега студентът може да продължи недовършения си разказ.

– Не възразявам – отвърнал той, – макар нашият съсед, ловецът да не чу началото.

– Ще се досетя какво е ставало дотук, вие започвайте – рекъл ловецът.

– Значи – тъкмо започнал разказа си студентът, когато бил прекъснат от кучешки лай.

Всички затаили дъх и се ослушали. В същото време един прислужник на графинята се втурнал в стаята и съобщил възбудено, че като че ли десетина-дванайсет въоръжени мъже се задават отстрани и се насочват към кръчмата.

Ловецът грабнал пушката си, студентът – пистолета си, занаятчиите – тоягите си, а коларят извадил един дълъг нож от джоба си. Стояли така и не знаели какво да сторят.

– Хайде да отидем до стълбището! – възкликнал студентът. – Преди да ни превземат, двама или трима от тия никакъвци трябва да намерят смъртта си. – В същото време подал на ковача втория си пистолет и дал наставление да стрелят един по един.

Наредили се до стълбището, като студентът и ловецът заели самите стълби. Отстрани до ловеца застанал смелият ковач, надвесен над парапета, с насочено към средата на стълбите дуло. Златарят и коларят стояли зад тях, готови, в случай че се стигне до единоборство, да сторят каквото е потребно. Изкарали така няколко минути в безмълвно очакване. Най-сетне чули да се отваря вратата на кръчмата, сторило им се също,

че долавят шепота на няколко души.

Разнесли се множество стъпки на хора, които идели нагоре, и към стълбите се насочили трима явно неподготвени за посрещането, което им се готвело – когато свили покрай стълба, ловецът им викнал:

– Стой! Още една стъпка и ще си намерите смъртта! Освободете спусъците, приятели, и се целете добре!

Разбойниците се изплашили, изтеглили се бързо назад и започнали да се съветват с другарите си какво да сторят. След известно време един от тях се показал и заговорил:

– Господа! Глупаво е от ваша страна да жертвате живота си напразно, защото ние сме достатъчно много, за да ви изтребим до един. Но ако се приберете, ние няма да сторим никому и най-малкото зло. Няма да вземем и грош от вас.

– Че за какво друго сте дошли тогава? – викнал студентът. – Да не мислите, че ще повярваме на негодници като вас? Никога! На първия, който се осмели да тръгне насам, ще опуша така челото, че ще се избави завинаги от главоболие.

– Предайте ни дамата доброволно! – отговорил разбойникът. – И на нея не ще сторим нищо, ще я отведем на сигурно място, с удобства. Нека вашите хора се върнат и да помолят графа да даде за нея откуп от двайсет хиляди гулдена.

– Мислите, че ще допуснем да ни се правят подобни предложения? – възнегодувал, скърцайки със зъби ловецът. Освободил спусъка и добавил. – Броя до три и ако ти там долу не си изчезнал, натискам спусъка! Едно, две...

– Стой! – прокъртял гласът на разбойника. – Що за маниер е това да се стреля по беззащитен човек, който преговаря мирно с вас? Глупаво момче, мен можеш да застреляш, но няма да извършиш голямо геройство, защото тук са се наредили двайсет от моите другари, които ще си отмъстят. С какво ще помогнете на госпожа графинята, която браните, ако се натъркаляте мъртви или осакатени в коридора? Повярвай ми, ако тя дойде доброволно, към нея ще се отнасяме с уважение, но ако ти, докато преброя до три не си оставил спусъка, лошо ѝ се пише. Остави спусъка, едно, две, три!

– С тия песове човек не бива да си прави шеги – прошепнал ловецът и изпълнил нареждането на разбойника. – Не че ми е жал за моя живот – честно, но ако застрелям един от тях, може да се отнесат с дамата много по-грубо. Ще помоля графинята за съвет. Дайте ни – продължил той на висок глас, – дайте ни половин час примирие, за да кажем на

графинята какво я очаква. Ако научи изведнъж, няма да може да го понесе.

– Приемаме – отвърнал разбойникът и веднага наредил на шестима от своите да завардят изхода на стълбището.

Скрушени и объркани, нещастните пътници последвали ловеща към стаята на графинята.

Но стаята ѝ била така близо и разговорът се водел на толкова висок глас, че графинята била чула всичко до последната дума. Сега стояла бледа и цялата трепереща, но въпреки това изглеждала твърдо решена да приеме участта си.

– За какво безсмислено да залагам на карта живота на толкова много чудесни хора! – рекла тя. – Защо да ви призовавам към безсмислена отбрана, вас, които съвсем не ме познавате? Не, не виждам друго спасение освен да последвам тези негодници.

Всички били потресени от смелостта и нещастieto на дамата. Ловецът се разплакал и се заклел, че няма да преживее този позор. А студентът се ядосвал на себе си и на ръста си, който бил шест стъпки.

– Да бях поне с половин глава по-нисък – възкликнал той – и да нямах брада, знам какво щях да направя, щях да взема дрехи от графинята, а тези нещастници щяха доста късно да се усетят каква грешка са допуснали.

Злочестieto на тази жена развълнувало силно и Феликс. Тя му изглеждала толкова трогателна и някак позната. Напомняла му за рано починалата му майка, имал чувството, че тя се намирала в това ужасно положение. Усетил се така извисен, дошла му такава смелост, че с радост бил готов да даде живота си, за да спаси нейния. Затова от думите на студента у него изведнъж се породила идея. Забравил страха си, всичките си съображения и го занимавала единствено мисълта за нейното спасение.

– Ако е нужен само – рекъл той като пристъпил смутен и изчервен напред, – ако е нужен някой с дребно телосложение, голобrado лице и смело сърце, за да бъде спасена уважаемата госпожа, аз може би не съм твърде неподходящ. Сложете, за Бога, моята куртка, шапката ми на хубавата си глава, метнете раницата ми на гръб и хващайте пътя като Феликс златаря.

Всички останали учудени от смелостта на момъка, а ловецът му се хвърлил радостно на врата.

– Златно момче? Какво си решило? Да облечеш дрехите на уважаемата ми господарка и да я спасиш? Господ говори с твоите уста! Но ти

не бива да вървиш сам, аз ще бъда редом с теб като най-добър приятел и докато съм жив, не ще допусна да ти сторят нещо!

– И аз тръгвам с теб, кълна се в живота си! – казал студентът.

Били нужни куп думи, за да склонят графинята да приеме предложението. Тя не можела да понесе мисълта, че един чужд човек трябва да се жертва за нея. Помислила си, че ако разбойниците впоследствие разкрият измамата, ще стоварят отмъщението си изцяло върху бедния младеж. Ужас! Но най-накрая склонила донякъде заради молбите на младия човек, донякъде заради убеждението, че ако се спаси, от своя страна ще може да помогне с всички средства за извадението на спасителя си.

Ловецът и останалите пътници придружили Феликс до стаята на студента, където той набързо облякъл дрехите на графинята. За по-голяма убедителност ловецът му сложил няколко от изкуствените къдрици на камериерката и дамска шапка и всички се уверили, че никой не ще го разпознае. Ковачът дори се заклел, че ако го срещне на улицата, бързо ще сваля шапката си за поздрав, без да заподозре, че отправя комплимент на храбрия си другар.

В това време графинята извадила с помощта на камериерката си някои дрехи от раницата на младия златар и ги облякла. Смъкнатата ниско над челото капела, туристическата тояжка в ръце и полекналата раница на гръб – този забавен маскарад можел да размее пътниците по друго време.

Новият калфа благодарил на Феликс през сълзи и му обещал възможно най-скорошна помощ.

– Имам само една молба – отвърнал Феликс, – в раницата, която е на гърба ви, има една кутийка. Пазете я грижливо! Ако тя изчезне, ще бъда нещастен завинаги. Трябва да я занеса на настойницата си и...

– Готфрид, ловецът, знае къде е дворецът ми – рекла графинята. – Всичко ще ви бъде върнато непокътнато, защото се надявам, вие, благородни млади човече, да дойдете лично в замък, за да приемете благодарностите на съпруга и на близките ми.

Преди Феликс да успее да отговори, от стълбищата се чули грубите гласове на разбойниците. Те им извикали, че времето е изтекло и че всичко за тръгването на графинята е подготвено.

Ловецът слязъл при тях и им съобщил, че няма да напусне дамата и предпочита да тръгне с тях, където и да е, вместо да се появи без повелителката си пред господаря. Студентът също заявил, че иска да придружи дамата.

Разбойниците се посъветвали помежду си и накрая приели, при

условие че ловецът предаде незабавно оръжието си. В същото време наредили останалите пътници да се държат мирно, докато те отвеждат графинята.

Феликс спуснал воала на шапката си, седнал в един ъгъл, подпрял челото си с ръце и в тази поза на дълбока покруса зачакал разбойниците. Пътниците се били оттеглили в друга стая, но така, че да могат да следят какво става.

Ловецът седял привидно натъжен, но слушал внимателно какво става в другата стая, в която била настанена графинята. След като поседели така няколко минути, вратата се отворила и един хубав, снажен мъж на около трийсет и шест години влязъл в стаята. Бил облечен във военна униформа, носел орден и дълга сабя през рамо, а в ръката си държал шапка, от която висели красиви пера. Още щом влязъл, двама от хората му завардили вратата.

Насочил се към Феликс, като първо се поклонил дълбоко. Изглежда, изпитвал смущение да се изправи пред толкова важна дама; започвал на няколко пъти, но се запъвал, докато му се удаде да се изкаже както трябва.

– Уважаема госпожо – рекъл накрая, – има моменти, когато човек трябва да се въоръжи с търпение. Такъв е и вашият случай сега. Не мислете, че аз дори за миг ще загубя респекта си пред изключителна дама като вас. Ще разполагате с всички нужни удобства, няма да можете да се оплачете от нищо, освен от изтърпения тази вечер ужас. Тук той замълчал, сякаш в очакване на някакъв отговор, ала тъй като Феликс упорито мълчал, продължил:

– Не искам да виждате у мен нито долен крадец, нито главорез. Аз съм един нещастен човек, тласнат към този живот от превратностите на съдбата. Ние възнамеряваме да напуснем завинаги този край, но се нуждаем от пари за път. Щеше да ни е по-лесно да нападнем търговци или някоя пощенска кола, но тогава вероятно щяхме да причиним нещастие на повече хора.

Господин графът, вашият съпруг, преди шест седмици наследи петстотин хиляди талера. Ние ще помолим за двайсет хиляди гулдена от това състояние, което е справедливо и скромно искане. Затуй благоволете сега да напишете открито писмо до съпруга си, с което да му известите, че сме ви задържали и че той трябва да изпрати възможно най-скоро парите. В противен случай, както сама разбирате, ще трябва да постъпим малко по-грубо с вас. Но отбележете в писмото, че няма да приемем парите, ако не бъдат доставени от човек, който е положил клетва да пази

тайна.

Тази сцена била наблюдавана с изострено внимание от всички гости на горската странноприемница, но с най-голям страх я следяла графинята. Бояла се, че младежът, който се пожегвал за нея, можел всеки момент да се издаде. Била твърдо решена да го откупи срещу висока цена, но също така била категорична да не прави и крачка заедно с разбойниците. В джоба на сетрего на златаря била открила нож, който стискала отворен в ръката си, по-скоро готова да се самоубие, отколкото да изтърпи подобно унижение.

Феликс бил не по-малко изплашен. Мисълта, че като помага на изпадналата в беда безпомощна жена, извършва мъжка и достойна постъпка, му давала сили и му служела за утеха, но се опасявал, че с всяко свое движение, с гласа си дори може да се издаде. Страхът му нараснал още повече, когато разбойникът отворил дума за написването на писмото.

Как ли трябвало да го напише? Каква титла да сложи на графа, как да го оформи, без да се издаде?

Страхът му станал неопишуем, когато главатарят на разбойниците сложил пред него хартия и перо и го помолил да отметне воала си и да пише.

Феликс нямал представа колко добре му стоели дрехите, в които бил облечен. Ако знаел, нямало ни най-малко да се притеснява да не го разкрият. Защото, когато най-сетне, притиснат от безизходица, отметнал воала си, господинът в униформата, явно впечатлен от красотата на дамата и още повече от донякъде мъжествените ѝ, дръзки черти, я загледал с още по-голям респект. Това не убягнало от зоркия поглед на златаря. Успокоен, че поне в този опасен момент нямало от какво да се бои, той взел перото и написал на мнимия си съпруг писмо според изискванията, които знаел от една стара книга:

Господарю и съпруже мой!

Аз, злостна жена, докато пътувах тази нощ, внезапно бях спряна от хора, които не мога да подозирам в добри намерения. Те ще ме държат в плен дотогава, докато Вие, господин граф, не им предадете сумата от двайсет хиляди гулдена.

Условието е, Вие да не подавате ни най-малко оплакване до управниците, нито да се обръщате към тях за помощ, а да изпратите парите по един човек в горската странноприемница

Шпесарт. В противен случай над мен виси заплахата от дълго и сурово пленничество.

Умолявам ви да побързате с помощта си.

Ваша зловещна съпруга

Подал забележителното писмо на главатаря на разбойниците, който го прочел и одобрил.

– Изцяло от вас зависи кого ще изберете за придружител – камериерката или ловеца си. Единият от тях ще изпрата да занесе писмото на съпруга ви.

– Придружители ще ми бъдат ловецът и този господин – отвърнал Феликс.

– Добре – рекъл онзи, отишъл до вратата и извикал камериерката, – тогава обяснете на тази жена какво трябва да свърши.

Като се появила, камериерката цялата треперела от страх. Феликс също пребледнял, защото си помислил, че сега отново може лесно да се издаде. Но някакъв необясним кураж, който го подкрепял в опасните моменти дотогава, му помогнал да изрече:

– Нямам какво повече да ти нареда – рекъл, – освен да помолиш графа колкото се може по-бързо да ме измъкне от това ужасно положение.

– И – допълнил разбойникът – възможно най-точно и ясно да му препоръчате да пази в тайна всичко и да не предприема нищо срещу нас, докато съпругата му не се върне при него. Ако не спази това, нашите съгледвачи ще ни информират достатъчно бързо и аз вече не отговарям за последствията.

Разтрепераната камериерка обещала всичко. Заповядали й също да стегне в една бохча малко от роклите и бельото на госпожата, тъй като разбойниците не можели да носят много багаж със себе си. Щом се приготвили, главатарят на разбойниците подканил с дълбок поклон дамата да го последва. Феликс се изправил, ловецът и студентът го последвали и тримата слезли надолу по стълбите, придружени от главатаря.

Пред горската странноприемница имало много коне. Посочили на ловеца да се качи на един; друг, хубав, но по-дребен и оседлан по дамски кон бил подготвен за графинята, а третия дали на студента. Главатарят качил младия златар на седлото, завързал го здраво и после самият той яхнал своя ат. Застанал от дясната страна на дамата, а отляво я придружавал един разбойник. По същия начин били наобиколени

ловецът и студентът. След като и останалата част от бандата се качила на конете си, главатарят дал пронизителен сигнал за тръгване със свирка и скоро цялата дружина се изгубила в гората.

Компанията, която се била събрала в горната стая, се посъзвела постепенно от изпитания ужас на разигралите се сцени. Можели дори да се радват, както обикновено става след преживяно нещастие или внезапна опасност, ако не ги безпокояла мисълта за тримата им другари, отведени пред очите им от разбойниците. Възхищението им от младия златар нямало край. Графинята ронела сълзи, трогната, че дължи толкова много на човек, на когото преди не била сторила никаква добрина, когото дори не познавала.

Всички се успокоявали единствено от мисълта, че храбрият ловец и добрият студент придружили златаря и че можели да го утешават, когато се чувства нещастен. Мислели дори, че съвсем не е изключено съобразителният ловец да намери начин за спасение. Освен това обсъдили още веднъж какво трябва да се свърши.

Графинята не била обвързана с разбойниците с каквато и да е клетва, затова взела решение незабавно да се върне при съпруга си и да направи всичко възможно за откриване убежището на пленниците и за освобождението им.

Коларят пък обещал да потегли за Ашафенбург и там да призове съдилищата да започнат преследване на разбойниците. А ковачът възнамерявал да продължи пътуването си.

През останалата част на нощта пътниците не били обезпокоявани повече. В горската странноприемница – преди малко сцена на ужасни преживелици, царяла мъртвешка тишина.

Но когато на другата сутрин прислужниците на графинята слезли долу, за да приготвят всичко за отпътуването, се върнали бързо със съобщението, че заварили кръчмарката и слугите ѝ в ужасно състояние – лежали завързани долу в кръчмата и молили за помощ.

При тази новина пътниците се спогледали смаяни.

– Какво? – викнал ковачът. – Значи тези хора наистина са били невинни? Как щяхме да се отнесем несправедливо към тях, защото те не са действали в съгласителство с разбойниците.

– Нека ме обесят – отвърнал коларят, – ако все пак не излезем прави. Това е само измама, за да не можем да докажем вината им. Не си ли спомняте за подозрителните мимики, които си разменяха стопаните? Или че когато исках да сляза долу и настървеното куче не ме пускаше, стопанката и ратаят изникнаха веднага и навъсено ме разпитваха

каква работа имам още, че ще слизам долу. Но това беше само за наше добро, или поне за доброто на графинята. Ако странноприемницата не изглеждаше никак подозрително, ако стопанката не беше събудила недоверието ни, нямаше да се сплотим и да останем будни. Разбойниците щяха да ни нападнат, докато спим. Или най-малкото – щяха да завардят вратите ни и преобразяването на чудесния млад момък щеше да бъде невъзможно.

Всички се съгласили с мнението на коларя и решили да докладват пред управниците също и за кръчмарката и нейните слуги. Но за да не ги разберат, се уговорили да не се издават пред тях. Затова слугите на графинята и коларят слезли долу в кръчмата, развързали въжетата на разбойническите поддръжници и колкото се може повече се направили, че им съчувстват и ги съжालяват. За да умиловати още повече гостите си, стопанката на странноприемницата представила на всеки много по-малка от очакваното сметка и ги поканила да заповядат скоро отново.

Коларят платил сметката си, сбогувал се с другарите си по неволя и поел по пътя си. След него си тръгнали двамата занаятчийски калфи. А раницата на златаря, колкото и лека да била, тежала все пак не малко на фината дама. Но още по-тежко ѝ станало на сърцето, когато на пътната врата стопанката на странноприемницата ѝ подала престъпната си ръка за сбогом.

– Ах, колко сте млад още, а сте тръгнал по света! – възкликнала тя при вида на нежния младеж. Сигурно не сте цвете за мирисане и затова майсторът ви е изгонил от работилницата. Но какво ме засяга това? Дарете ме с честта да се отбиее отново при нас на път към къщи! На добър път!

Графинята така се изплашила и притеснила, че не посмяла нищо да отговори; бояла се да не се издаде с нежния си глас. Ковачът забелязал това, хванал другаря си под ръка, казал на стопанката „сбогом“ и като подел някаква весела песенчица, продължил навътре към гората.

– Едва сега съм в безопасност – възкликнала графинята, щом се отдалечили на стотина крачки. – До последно си мислех, че тази жена ще ме познае и ще нареди на слугите си да ме задържат. О, как искам да благодаря на всички вас! Елате и вие в двореца ми, оттам ще вземете спътника си!

Ковачът ѝ обещал да го стори и докато си говорили така, колата на графинята ги настигнала, вратата се отворила набързо, дамата се мушнала вътре, сбогувала се още веднъж с младия занаятчия и колата продължила нататък.

По това време разбойниците и пленниците им стигнали бивака на бандата, като минали по най-затътените горски пътеки в най-силен тръс. Докато яздели, не разменили нито дума с пленниците си, а помежду си прошепвали по нещо само от време на време, когато сменяли посоката.

Спрели пред една дълбока клисура, разбойниците слезли от конете си, главатарят помогнал на златаря при слизането, извинил се за трудната и бърза езда и попитал „уважаемата госпожа“ дали е много изтощена.

Феликс отговорил с колкото е възможно по-нежен глас, че копнее за спокойствие и главатарят му предложил ръката си, за да му помогне при спускането в клисурата.

Тръгнали по един склон и тъй като пътечката, която водела надолу, била толкова тясна и стръмна, се налагало главатарят често да подкрепя дамата, за да я предпази да не падне долу в пропастта.

Най-после стигнали. На бледата светлина на изгряващото слънце пред очите на Феликс се открил тесен дол, голям най-много стотина крачки надлъж и шир, който се намирал в котловината сред надвисналите скали. Виждали се седем-осем колиби, построени от пръти и отсечени дървета. От тях надничали любопитно няколко мръсни жени, а глутница от дванайсет големи кучета и техните малки погнала с лай и вой новодошлите.

Главатарят отвел мнимата графиня в най-хубавата от колибите и й казал, че била предназначена изключително за нейно ползване, макар че разрешил ловецът и студентът също да бъдат допускани вътре.

Колибата била застлана с кожи от сърна и рогозки, предназначени за настилка и за седане. Няколко издялани от дърво кани и паници, една стара ловджийска пушка и несравним с легло одър, скован от греди и застлан с вълнени одеяла и разположен в дъното на стаята, били единствените предмети, украсяващи графския „замък“. Едва сега, останали насаме в тази мизерна колиба, тримата пленници имали време да се замислят над особеното си положение.

Феликс, който нито за миг не се разкайвал за благородната си постъпка, но се боял за бъдещето си в случай на разкритие, изпитал желание да се поразтовари, като се повайка на глас. Но ловецът бързо отишъл при него и му прошепнал:

– За Бога, бъдете тих, момчето ми. Да не би да мислите, че не ни подслушват?

– От всяка дума, от тона ти могат да те заподозрат – допълнил студентът.

Какво друго оставало на бедния Феликс, освен тихо да си поплаче.

– Повярвайте ми, господин ловецо – рекъл той, – аз не плача от страх пред тези разбойници или от ужас заради тази мизерна колиба, не, имам съвсем друга грижа! Колко лесно може да забрави графинята какво ѝ казах набързо и тогава ще ме сметнат за крадец и ще бъда загубен завинаги!

– Но кое ви плаши толкова? – попитал ловецът, изненадан от поведението на младия човек, който до този момент се бил държал толкова смело и твърдо.

– Изслушайте ме и ще видите, че съм прав – отвърнал Феликс. – Баща ми беше изкусен златар в Нюрнберг, а майка ми преди служела при една благородна графиня като камериерка и когато се омъжила, била богато устроена от същата тази дама. Тя си останала благосклонна към родителите ми и когато съм се родил, ми станала кръстница и ме надарила богато. Но когато не след дълго родителите ми се поминали от някаква зараза и аз съм останал съвсем сам на света и изоставен и трябвало да бъда отведен в сиропиталище, госпожа графинята научила за нашето нещастие, взе ме и ме даде във възпитателен дом.

Щом поотраснах достатъчно, тя ми написа писмо, в което ме питаше дали искам да уча занаята на баща си. Аз приех на драго сърце и така тя ме изпрати при майстора ми във Вюрцбург. Отличих се със сръчност в работата си и не след дълго ми издадоха свидетелство за калфа, с което можех да се отправя на странстване. Писах за това на госпожа кръстницата ми и тя ми отговори незабавно, че ще ми даде пари за пътуванията ми. Освен това тя изпрати два великолепни скъпоценни камъка, като искаше от мен да ѝ ги обкова в хубав накит, който да ѝ донеса лично като доказателство за моите умения, когато отида да си получа парите. Не бях виждал госпожа кръстницата си никога в живота си и можете да си представите колко се радвах, че ще я срещна. Ден и нощ работех над украсението и то стана така хубаво и изящно, че даже майсторът ми му се удиви. Когато го завърших, го увих старателно и го прибрах на дъното на раницата, сбогувах се с майстора си и поех към замъка на госпожа кръстницата си. Тогава се появила – продължил той и от очите му бликнали сълзи – тези жалки хора и унищожиха цялата ми надежда. Защото ако вашата госпожа графиня загуби украсението или забрави какво съм ѝ казал и захвърли опърпаната раница, как ще се появя пред госпожа кръстницата? С какво ще се представя? Откъде ще заменя камъните? Няма да мога да се надявам повече на пари за странствания, а и ще изглеждам като неблагодарник, който лековерно пръска поверено му

имане. И на края – кой ще ми повярва, като разкажа за необичайната случка?

– За последното трябва да сте спокоен! – отвърнал ловецът. – Не смятам, че украшението може да изчезне от графинята. А дори това да стане, тя ще го възстанови на спасителя си и ще напише свидетелство за случилото се. Оставяме ви сега за няколко часа, защото действително се нуждаем от сън, както и вие със сигурност след напрежението от тази нощ. После като се видим и си поговорим, нека за кратко забравим за нещастията си и което ще е още по-добре – да обмислим бягството си.

Тръгнаха си. Феликс останал сам и се опитал да последва съвета на ловеца.

Когато след няколко часа ловецът дошъл отново заедно със студента, те заварили младия си приятел по-силен и по-бодър. Ловецът съобщил на златаря, че главатарят му поверил напълно грижите за дамата и че след няколко минути щяла да дойде една от жените, които надничали от колибите, за да донесе на уважаемата госпожа кафе и да остане на нейно разположение.

Решили да не приемат този жест на любезност, за да останат необезпокоявани и когато старата грозна циганка се появила, сервирала закуската и любезно ухилена, попитала дали може да послужи с още нещо на госпожата, Феликс ѝ махнал с ръка да си върви и тъй като тя се поколебала, ловецът я изпъдил от колибата. Студентът продължил после да разказва какво видели в разбойническия стан.

– Колибата, която вие обитавате, най-прекрасна графиньо – заговорил той, – изглежда, е била предназначена за главатаря. Тя не е толкова голяма, но е по-хубава от останалите. Освен нея има още шест, в които живеят жените и децата, защото тук рядко се завъртат повече от шестима разбойници. Един стои да варди недалеч от тази колиба, друг долу на пътя, а трети се ослушва за вражески шумове горе на входа на клисурата. На всеки два часа ги сменят другите трима. Освен това всеки от тях има по две големи кучета край себе си и те са така бдителни, че човек не може да си покаже крака навън от колибата, без да почнат да лаят. Не виждам надежда да можем да се проврем.

– Не ме натъжавайте, след дрямката тъкмо се почувствах по-окуражен – отвърнал Феликс. – Не губете напълно надежда и ако се боите от неуспех, нека по-добре да разговаряме за нещо друго, за да не униваме предварително. – Господин студент, в кръчмата бяхте започнали да разказвате нещо, продължете сега, защото имаме време за приказки.

– Съвсем не мога да си спомня какво беше – отвърнал младежът.

– Разказвахте легендата за студеното сърце и стигнахте до момента, в който стопанинът на кръчмата и другият комарджия изхвърлили през вратата въглищаря Петер.

– Добре, сега си спомних – отвърнал той. – Ако ви се слуша натакък, мога да ви разкажа легендата докрай!...

КРАЙ

Wilhelm Hauff
Die Höhle von Steenfol (Eine schottländische Sage), 1828

Сканиране, разпознаване и редакция: NomaD, 2006
Издание: Вилхелм Хауф. Приказки. Издателство „Труд“, 2006

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11178>]